

NYHETSBRV 2:2023

(Publicerat 2023-11-08)

I. Lasse "Brandmannen" Gustavson kommer till NAV 20 november

Det har ju blivit en tradition att årets mottagare av [Hillesgårdspriset](#) gör ett framträdande på [NAV i Nacka](#). Och det blir inget undantag i år. Det kommer alltså att bli ett scensamtal med liveinspelning av podden [I fjärlens tid](#), vilket betyder att Fredrik Lidman och jag kommer att samtala med Lasse "Brandmannen" Gustavson om bl.a. de subtila och livsklokhetsbefrämjande erfarenheter som han hade under den långa medvetlösheten i samband med den brandolycka som satt sådan prägel på hans liv.

Evenemanget går av stapeln den 20 november på Rotorfabriken i Nacka ([Värmdövägen 120](#)) och börjar med mingel från 17.30 och så kommer scensamtalet igång vid 18.30. Fylligare information och möjlighet att köpa biljett finns [här](#).

Att göra Lasse rättvisa i några korta formuleringar är närmast omöjligt. På ytan är han en enkel och ödmjuk kille från Göteborg med synliga verkningar av brandolyckan som han med knapp nöd överlevde. Men samtidigt har han ett inre djup som gjorde att juryn för Hillesgårdspriset försökte fånga det unika i hans gärning med följande prismotivering:

Lasse "Brandmannen" Gustavson tilldelas 2023 års Hillesgårdspris för medmänsklighet och mod för att han bokstavligen har stått inför förintelse genom eld och vågat möta den yttersta rädslan och smärtan. Detta öppnade portarna till en inre visdom som gjort att han med en unik trovärdighet och närvaro i många år kunnat oförtrutet och ödmjukt skänka tröst, hopp och inspirerat livsmod. Och därigenom påminner han också oss alla om vilka skatter som finns förborgade i människohjärtat.

II. Ett framtidsfrö som först grott och nu växer för fullt – och en ny omgång av **Banbrytande ledarskap**

Jag är ju ingen yngling direkt. Men trots min ålder – jag fyllde 77 i våras – jobbar jag ungefär lika intensivt som jag alltid gjort. Av någon anledning har jag blivit begåvad med en energi som gör att det håller.

Ett av spåren jag följer gäller ett av mina centrala livsintressen, nämligen ledarskap. Det var i samband med att min första bok kom ut 1987 – [Vision eller vanmakt](#) med undertiteln *En tolkning av den västerländska civilisationens historia och tankar inför framtiden* – som jag började bli inbjuden till olika ledarutbildningar för att föreläsa om mina perspektiv på utvecklingen i stort.

Det visade sig att jag besatt en del retoriska färdigheter så under 90-talet blev det mer av den varan. Jag fick också i uppdrag att uttala mig om ledarskap, visioner, samarbete och arbetsglädje. Och när jag hade snurrat runt i prattirkusen ett tag så fick jag idén att väva ihop mina synpunkter i en bok. En bok som fick titeln [Den vise VD:n](#).

När den kom ut 1998 blev det början på en ny livsfas för mig. Den fick lite efterfrågestimulerande mediatäckning så jag behövde lämna mitt spärrvaktsjobb (det jag kallar ett förtäckt kulturstipendium) för att kunna ägna mig på heltid åt att kуска runt och föreläsa på företrädesvis olika ledarutbildningar och kickoffer på allehanda arbetsplatser.

Detta var på många sätt en underbar och framförallt lärorik tid. Men det fanns samtidigt, eller kanske rättare sagt utvecklades successivt, en viss frustration över att jag satt fast i min roll som leverantör av tänkvärd intellektuell underhållning. Inget direkt fel i det, men jag kände att jag ville komma närmare det perspektiv som utbildare och konsulter har. Men inga dörrar öppnades, och när jag nådde pensionsåldern i början av 10-talet kändes det som att det hela skulle ebba ut, trots att något låg och skavde i mitt inre.

Det visade sig dock att det som låg och skavde var det jag brukar kalla ett frö från framtiden. Därför gick det bara inte att släppa det där skavet, och i samtal med den numera framlidne grundaren av [Hillesgården](#), min synnerligen gode vän Greger Sjögren, växte en strategi för etablerandet av en Hillesgårdsrelaterad ledarutbildning fram. Vi kände båda att detta framtidsfrö hade en väldig potentiell växtkraft, men vi insåg också att vi behövde vänta in rätt personer för att det skulle kunna börja gro.

Som tur var behövde vi inte vänta så länge. [Fredrik Lidman](#) anslöt nämligen inom något år till projektet. Och då fick vi igång olika processer som, när Fredrik också kunde intressera [Monika Neukirchen](#) för våra kanske lite trevande framtidstankar, ganska snart fick den konkretion som gjorde att vi 2016 kunde bilda [Stiftelsen Hillesgårdsakademien](#). Och 2017 kunde vi så erbjuda en första "provomgång" av [Banbrytande ledarskap](#), som nu är Hillesgårdsakademins flaggskepp tillsammans med den konsultverksamhet som vi bedriver under namnet [iMAGO](#).

För mig känns denna utveckling förstås otroligt tillfredsställande och i viss mening också fullbordande. Och jag är verkligen tacksam för att få lämna mina olika bidrag till det här högst livskraftiga grupprojektet.

Anledningen till att jag skissat detta personliga perspektiv på Hillesgårdsakademins framväxt är dels att jag vill understryka att det är viktigt att ta vara på, och rätt och lyhört avkoda, insisterande inre impulser oavsett ålder, position och föreställningar om hur man anser eller tror att ens liv bör vara eller utvecklas. Och dessutom vill jag säga att vi nu tar emot anmälningar till nästa omgång av [Banbrytande ledarskap](#) som börjar 15 februari 2024.

Det kan ju vara precis detta du har väntat på!

III. Du, jag, kungen och Hillesgårdsakademien

Någon gång i september ombads jag att skriva en liten reflektion för [Hillesgårdsakademins nyhetsbrev](#). Det var mitt upp i en period där TV och

tidningar var fulla av program och artiklar om kungen med anledning av att han suttit på tronen i 50 år. Och då fick jag ihop följande rader som redan publicerats [här](#):

Det är mycket om Carl XVI Gustav numera. Inte minst för att han suttit på tronen i 50 år. Ja, inte bokstavligen förstås, men han har innehaft kungaämbetet sedan hans farfar dog i september 1973. Själv är jag av samma årgång som kungen. Ja faktiskt tre veckor äldre. Så även om han inte följt mig så har i varje fall jag följt honom från tidiga år.

Jag har också tittat på en hel del av de jubileumsprogram som producerats. Och det är särskilt en tanke som slår mig. Inget av de program som jag har sett utgår från en intention att på djupet försöka förstå kungen som människa. Alla kombinerar något slags förundran över det otidsenliga med monarki, med en lust att psykologisera över hur svårt det måste ha varit för kungen eftersom han inte varit fri att välja vilken väg han ville gå i livet. Så man försöker med olika mer eller mindre halvterapeutiska knep få honom att bekänna att han innerst inne tycker att det hade varit en välsignelse att slippa vara kung. Samtidigt som detta förhållningssätt är genomsyrat av en oftast illa dold kritik mot, eller rent av avund över, det som ses som kungens oförtjänta privilegier.

Själv tänker jag då på hur jag skulle reagera om jag blev intervjuad på dessa premisser. Alltså att jag skulle intervjuas av någon som tycker att jag borde ha levt ett helt annat liv än det jag levt, och att det därför är lite synd om mig, samtidigt som det liv jag levt egentligen varit både onödigt och provocerande. Jag vet att jag i varje fall inte skulle känna mig förstådd.

Och det beror på en enda sak. Att jag levt som jag har gjort förklaras bara i ytlig mening av mina val i livet. Det beror i realiteten på att jag är den person jag är, på min identitet och min livsväg. Det som går att tolka som viktiga val i livet var därför på sitt sätt aldrig val. För att kunna välja på ett annat sätt hade jag helt enkelt behövt svika min identitet. Och jag hade tillräckligt klar pejling på den för att inte virra bort mig alldeles i livets olika snårskogar.

Men om man som i vår moderna tid tror att man skapar sig själv genom sina val, alltså att det inte finns någon kärnidentitet, utan att allt är ett tillfälligt konstruktionsprojekt där friheten är närmast total, och som slutar med döden, så är det svårt att förstå och acceptera existensen av en kärnidentitet. I synnerhet om man uteslutande är hänvisad till att använda den moderna tidens tankeredskap. Men samtidigt finns det förstås i känslan och intuitionen en möjlighet att längst där inne upptäcka att det finns en identitet, något individuellt och suveränt.

Enligt min mening är alltså kungen inte kung för att han är ett olyckligt offer för ett gammaldags statsskick utan för att det är den rätta livsvägen för hans suveräna kärnidentitet. Samtidigt är inte detta ett argument för eller emot

monarki utan det jag vill få fram är att det finns en "ödesdimension" i livet – eller vad det nu bör kallas – som hör till ens kärnidentitet, ens djupaste och sannaste väsen. Och därför lever vi alla på ett djupare plan i samma situation som kungen. Vi lever det som är våra liv. Dessa liv ser förstås väldigt olika ut, men det är våra liv och de har med vår suveräna kärnidentitet att göra.

Vår medvetenhet om den är kanske låg. Men det är där livsmysterierna får sina svar och det är där som den drivande livs- och utvecklingskraften, den integrerande livsglädjen och kärleken och det goda, modiga och framtidskapande omdömet har sina rötter. Och allteftersom vår kontakt med och förståelse av denna djupdimension av oss själva förbättras kommer vår förmåga att leva våra liv optimalt också att förbättras.

Men vad har då denna filosofiska fundering med Hillesgårdsakademien att göra? Jo det uppenbara sambandet är att vi i våra utbildningar och konsultinsatser försöker hitta ett språk och ett förhållningssätt som når fram till det sannaste och djupaste i människan. Det är där kraften finns för att vi människor tillsammans skall kunna göra något bra av den komplexa situation som vi har skapat för oss själva på jorden. En ljus framtid är möjlig.

IV. "Den lilla torra fläcken" – samtal med Maria Flock Åhlander

Det här är ett avsnitt i podden *I fjärlens tid*, och det finns till lyssning [här](#), men förstås överallt där poddar finns.

Presentationstexten lyder: Världen vi lever i formas i stor utsträckning av sättet på vilket vi använder pengar. Banksektorn är en del av detta väldiga maktsystem. [Ekobanken](#) som en liten värdedriven bank bär likt en imagocell ett löfte om ett framtida bankväsende där omsorgen om både människornas och naturens vällevnad står i centrum. I det här samtalet med Maria Flock Åhlander som är vd på Ekobanken fördjupar vi oss i dessa frågor och berör också hennes personliga utvecklingsväg.

V. "Banbrytande kreativitet – en egen gren"

Det här avsnittet i podden *Banbrytande ledarskap* finns till lyssning [här](#), men förstås överallt där poddar finns.

Presentationstexten lyder: I detta avsnitt samtalar Monika Neukirchen med Fredrik Lidman och Karl-Erik Edris om den slags kreativitet där vi ger oss hän till något som vill bli till, snarare än att vi med vår egen viljekraft försöker skapa något. Vi talar om att hålla sin egen accesspunkt till kreativitetens källa öppen, och om att vara ett ombud för en idé som vill landa och manifesteras genom dig. Vi kommer in på grupperns betydelse och om hur problem och den frustration de kommer med vill lära oss något. Och så pratar vi om hur man kan gå till väga för att skapa förutsättningar för banbrytande kreativitet genom att upprätta det vi valt benämna som en kreativitetskupol.